Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziewiąta izba)

z dnia 14 grudnia 2017 r.*

Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu w 2015 r. – Decyzja o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszeregowania AD 10 ze skutkiem od dnia 1 lipca 2015 r. – Przeniesienie do innej instytucji – System pro rata temporis – Porównanie osiągnięć – Artykuł 45 regulaminu pracowniczego – Odpowiedzialność

W sprawie T-21/17

RL, urzędnik Parlamentu Europejskiego, reprezentowany przez adwokatów C. Bernarda-Glanza oraz A. Tymen,

strona skarżąca,

przeciwko

Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej, reprezentowanemu przez J. Inghelrama i V. Hanley-Emilsson, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na podstawie art. 270 TFUE, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji odmownej Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie awansowania skarżącego w dniu 1 lipca 2015 r., a po drugie, o naprawienie szkody, jaką skarżący miał ponieść,

SĄD (dziewiąta izba)

w składzie: D. Gervasoni (sprawozdawca), prezes, K. Kowalik-Bańczyk i C. Mac Eochaidh, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuł 45 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") stanowi:

„Awans następuje na podstawie decyzji organu powołującego, z uwzględnieniem art. 6 ust. 2. Urzędnicy mogą awansować tylko wtedy, gdy zajmują stanowisko, które odpowiada jednej z kategorii stanowisk określonych w załączniku I sekcja A dla następnej wyższej grupy zaszeregowania, chyba że stosuje się procedurę określoną w art. 4 i [art.] 29 ust. 1. W wyniku awansu urzędnika powołuje się do kolejnej wyższej grupy zaszeregowania w ramach grupy funkcyjnej, do której należy. Awans obejmuje wyłącznie osoby wybrane spośród urzędników, którzy posiadają co najmniej dwuletni staż pracy w swojej grupie zaszeregowania, po porównaniu zasług [osiągnięć] urzędników kwalifikujących się do awansu. Porównując zasługi [osiągnięcia], organ powołujący uwzględnia w szczególności sprawozdania dotyczące urzędników, posługiwanie się przez nich w ramach pełnionych obowiązków innymi językami niż języki, których biegłą znajomość wykazali zgodnie z art. 28 lit. f), oraz zakres ich odpowiedzialności.

[…]".

2 Na podstawie instrukcji dotyczących awansu, załączonych do decyzji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 października 2005 r. w sprawie awansu (zwanych dalej „instrukcjami dotyczącymi awansu"), aby urzędnicy mogli zostać uwzględnieni do celów awansu, muszą zwykle zebrać liczbę punktów awansu, równą przynajmniej progowi odniesienia (pkt 3).

3 Punkt 4 instrukcji dotyczących awansu uściśla, że w trakcie każdego roku przepracowanego w danej grupie zaszeregowania urzędnicy nabywają punkty awansu w przedziale od 0 do 3. Fakt nieuzyskania żadnego punktu odpowiada karierze tymczasowo zatrzymanej, otrzymanie 1 pkt odpowiada karierze powolnej, otrzymanie 2 pkt odpowiada karierze normalnej, a uzyskanie 3 pkt – karierze szybkiej.

4 Również zgodnie z instrukcjami dotyczącymi awansu punkty awansu przydzielane są każdego roku przez dyrektora dyrekcji, w której zatrudniony jest urzędnik, na podstawie osiągnięć tego urzędnika, a głównie na podstawie sprawozdania z oceny (pkt 5), zaś dyrektor sporządza co roku dla każdej grupy zaszeregowania listę urzędników swojej dyrekcji, którzy osiągnęli próg odniesienia (pkt 7).

5 Wreszcie pkt 8 instrukcji dotyczących awansu przewiduje, że listy są ogłaszane i przekazywane Wspólnemu Komitetowi ds. Awansu, który dla każdej grupy zaszeregowania przeprowadza porównanie osiągnięć urzędników mających prawo ubiegać się o awans, z uwzględnieniem wszystkich uzyskanych punktów awansu i po weryfikacji ich spójności ze sprawozdaniami z oceny. Na zakończenie prac komitet sporządza dla każdej grupy zaszeregowania listę urzędników proponowanych do awansu, wskazując porządek pierwszeństwa. Lista ta jest przekazywana organowi powołującemu celem podjęcia przez niego decyzji.

6 Co do zasady w systemie awansowania Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej badanie liczby punktów odbywało się na podstawie sytuacji skarżących w dniu 1 stycznia danego roku. Jednak w ramach postępowań w sprawie awansu w latach 2006, 2007 i 2008 został wprowadzony w stosunku do urzędników zatrudnionych po dniu 1 maja 2004 r. w niektórych grupach zaszeregowania środek szczególny, zgodnie z którym suma punktów była badana nie tylko na dzień 1 stycznia danego roku, lecz także pierwszego dnia każdego miesiąca w roku (zwany dalej „środkiem pro rata temporis").

7 Zakres stosowania środka pro rata temporis został rozszerzony na inne grupy zaszeregowania w 2009 r. Dokładniej rzecz biorąc, zgodnie z pkt 6 wniosków z procedury uzgodnieniowej między administracją Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i European Public Service Union (unią europejskiej służby

publicznej) w przedmiocie systemu awansowania obowiązującego w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 27 października 2009 r. liczbę punktów, które należy uwzględnić przy awansie na mocy środka pro rata temporis, otrzymuje się „poprzez dodanie […] sumy punktów na dzień 31 grudnia roku N - 1 [oraz], w pierwszym dniu każdego miesiąca roku N, jednej dwunastej dwóch punktów lub, w przypadku gdy urzędnik otrzymał mniej niż dwa punkty w roku N - 1 – jednej dwunastej liczby punktów rzeczywiście przyznanej".

8 Począwszy od postępowania w sprawie awansu w 2015 r. stosowanie środka pro rata temporis zostało rozszerzone na wszystkie awanse, aż do grup zaszeregowania AST 8 i AD 11 włącznie, i to niezależnie od daty zatrudnienia zainteresowanych urzędników (pkt 1 wniosków z procedury uzgodnieniowej między administracją Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i European Public Service Union w przedmiocie funkcjonowania systemu awansu z dnia 22 lipca 2015 r.).

Okoliczności powstania sporu

9 Skarżący, RL, rozpoczął służbę w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniu 1 października 2004 r. w charakterze członka personelu tymczasowego. Został powołany na urzędnika w dniu 1 marca 2006 r.

10 W dniu 16 marca 2015 r. skarżący został przeniesiony do Parlamentu Europejskiego. W chwili przeniesienia był zaszeregowany do grupy zaszeregowania AD 9, stopień 2.

11 Decyzją z dnia 8 lipca 2015 r. organ powołujący ustalił próg odniesienia na 8 punktów dla urzędników grupy zaszeregowania AD 9 do celów awansu do grupy zaszeregowania AD 10 w ramach postępowania w sprawie awansu w 2015 r.

12 W następstwie swojego wniosku skarżący został poinformowany przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniu 7 grudnia 2015 r., że w 2014 r. nie uzyskał żadnego punktu awansu.

13 Pismem z dnia 11 grudnia 2015 r. skarżący odwołał się od decyzji o nieprzyznaniu mu żadnego punktu awansu w 2014 r. i zażądał przyznania mu za ten rok 2,5–3 punktów. W dniu 10 lutego 2016 r. złożył ponadto zażalenie na decyzję w sprawie nieprzyznania mu punktów awansu za 2014 r., a także na decyzję o nieawansowaniu go w 2015 r.

14 Decyzją z dnia 4 marca 2016 r. sekretarz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jako organ powołujący, zgodnie z opinią komitetu ds. awansu przyznał skarżącemu 2,5 punktu awansu za 2014 r.

15 Wiadomością elektroniczną z dnia 15 marca 2016 r. skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie decyzji odmownej w sprawie przyznania mu awansu w świetle przyznania mu tych punktów awansu.

16 W opinii z dnia 7 kwietnia 2016 r. komitet ds. awansu zalecił organowi powołującemu potwierdzenie decyzji o nieawansowaniu skarżącego, z tego powodu, że zainteresowany, biorąc pod uwagę nowe punkty awansu i punkty wynikające ze środka pro rata temporis, osiągnął próg odniesienia pozwalający mu znaleźć się na liście urzędników mających możliwość awansu, który to próg został ustalony na 8 punktów, dopiero w dniu 1 lipca 2015 r., czyli po dacie przeniesienia do Parlamentu w dniu 16 marca 2015 r.

17 Decyzją z dnia 11 maja 2016 r., doręczoną skarżącemu w dniu 20 maja 2016 r., organ powołujący postanowił nie awansować go w postępowaniu za 2015 r. z powodów wyrażonych w opinii komitetu ds. awansu załączonej do decyzji (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

18 W dniu 13 lipca 2016 r. komitet ds. zażaleń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej uznał ponadto, że nie ma potrzeby orzekać w przedmiocie zażalenia skarżącego z dnia 10 lutego 2016 r. ze względu na to, iż stało się ono bezprzedmiotowe w następstwie przyznania skarżącemu punktów awansu za 2014 r., i ze względu na wydanie zaskarżonej decyzji, mocą której ponownie odmówiono mu awansu, mimo przyznania tych punktów.

19 W dniu 22 lipca 2016 r. skarżący wniósł zażalenie na zaskarżoną decyzję, które zostało oddalone w dniu 6 października 2016 r. (decyzją zwaną dalej „decyzją oddalającą zażalenie"). Decyzja oddalająca zażalenie została doręczona zainteresowanemu w tym samym dniu.

20 Decyzją Parlamentu z dnia 25 października 2016 r. skarżący został z mocą wsteczną awansowany do grupy zaszeregowania AD 10, stopień 1, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2016 r.

Przebieg postępowania i żądania stron

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 stycznia 2017 r. skarżący wniósł niniejszą skargę.

22 Ze względu na wniosek złożony przez skarżącego na podstawie art. 66 regulaminu postępowania przed Sądem w wersji jawnej niniejszego wyroku Sąd pominął imię i nazwisko tej strony oraz inne dane jej dotyczące.

23 Ponieważ strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy na podstawie art. 106 § 1 regulaminu postępowania, Sąd (dziewiąta izba) uznał, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności zawisłego przed nim sporu, i na podstawie art. 106 § 3 regulaminu postępowania zdecydował o wydaniu rozstrzygnięcia z pominięciem ustnego etapu postępowania.

24 Skarżący wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz, o ile to konieczne, decyzji oddalającej zażalenie;

– zobowiązanie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do naprawienia poniesionej przez niego szkody materialnej;

– obciążenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej kosztami postępowania.

25 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności

26 Należy na wstępie przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem żądanie stwierdzenia nieważności formalnie skierowane przeciwko decyzji oddalającej zażalenie skutkuje, w przypadku gdy decyzja jest pozbawiona autonomicznej treści, zaskarżeniem do Sądu aktu, na który zażalenie zostało złożone (wyroki: z dnia 17 stycznia 1989 r., Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, pkt 8; z dnia 6 kwietnia 2006 r., Camós Grau/Komisja, T-309/03, EU:T:2006:110, pkt 43). Ponieważ decyzja

oddalająca zażalenie jest w niniejszej sprawie pozbawiona autonomicznej treści, gdyż zasadniczo jedynie potwierdza zaskarżoną decyzję, skargę należy uznać za skierowaną przeciwko zaskarżonej decyzji.

27 Skarżący podnosi na poparcie wniosku o stwierdzenie nieważności dwa zarzuty. Pierwszy zarzut oparty jest na naruszeniu art. 45 regulaminu pracowniczego, a drugi na naruszeniu zasady równego traktowania oraz zasady jedności europejskiej służby publicznej.

W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu art. 45 regulaminu pracowniczego

28 Skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem art. 45 regulaminu pracowniczego, tak jak jest on interpretowany w orzecznictwie i wdrażany na mocy wewnętrznych przepisów Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie awansowania.

29 Skarżący podnosi, że z tego orzecznictwa i przepisów wewnętrznych wynika, że jeżeli urzędnik może zostać awansowany w ciągu roku, w którym został przeniesiony z jednej instytucji do innej, właściwym organem powołującym jest organ instytucji pochodzenia, a obowiązującym systemem awansowania jest system ustalony przez tę instytucję, i to nawet jeżeli urzędnik ten został przeniesiony do innej instytucji przed datą wejścia w życie jego ewentualnego awansu. Wynika stąd, że w niniejszej sprawie skarżący osiągnąłby próg awansu w dniu 1 lipca 2015 r. i że powinien był zostać awansowany począwszy od tego dnia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mimo jego przeniesienia do Parlamentu w dniu 16 marca 2015 r.

30 Skarżący dodaje, że uwzględnienie punktów awansu zgromadzonych fikcyjnie po dniu 16 marca 2015 r. nie świadczy jeszcze o konieczności porównania jego osiągnięć z osiągnięciami jego nowych współpracowników w Parlamencie, w zakresie czego Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie byłby właściwy. System awansowania ustanowiony w ramach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, oparty na środku pro rata temporis, umożliwia bowiem uwzględnienie punktów awansu zgromadzonych w ciągu roku awansu, które zostałyby przyznane wyłącznie w oparciu o punkty awansu już otrzymane w trakcie roku poprzedzającego rok awansu, w trakcie którego to roku skarżący był urzędnikiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przez co jego osiągnięcia zostałyby porównane z osiągnięciami innych urzędników tej instytucji.

31 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej podkreśla na wstępie, że skarżący nie kwestionuje zgodności z prawem systemu awansowania zastosowanego w niniejszej sprawie w świetle art. 45 regulaminu pracowniczego. Przypomina również, że regulamin pracowniczy nie przyznaje prawa do awansu nawet tym urzędnikom, którzy spełniają wszystkie przesłanki, aby awans uzyskać. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej dodaje, że wymaganie od organu powołującego, aby przyznawał punkty awansu przeniesionemu urzędnikowi po dacie jego przeniesienia, jest równoznaczne z wymaganiem od owego organu powołującego, aby nadal przeprowadzał porównanie osiągnięć po dniu przeniesienia, co nie jest zgodne ani z jego wewnętrznymi przepisami w przedmiocie awansowania, ani z orzecznictwem. Wyjaśnia on w duplice, że środek pro rata temporis jest fikcją prawną, za której pomocą osiągnięcia nagromadzone w czasie jednego tylko roku, do którego odnosi się postępowanie w sprawie awansu, są przekładane na punkty awansu brane pod uwagę w ramach porównania dokonywanego w trakcie tego samego roku postępowania. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uważa wreszcie, że niedopuszczalny jest argument podniesiony po raz pierwszy w replice, zgodnie z którym skarżącemu nie został przyznany za okres od 1 stycznia do 16 marca 2015 r. żaden punkt za osiągnięcia.

32 Należy na wstępie zauważyć, że strony zgadzają się co do instytucji właściwej w zakresie awansu skarżącego w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r., czyli w niniejszej sprawie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, będącego instytucją pochodzenia skarżącego.

33 Z utrwalonego orzecznictwa wynika bowiem, że zgodnie z wymogami art. 45 regulaminu pracowniczego jeżeli urzędnik może otrzymać awans w ciągu roku, w którym został przeniesiony z jednej instytucji do innej, organem powołującym właściwym do decydowania w sprawie jego awansu jest organ instytucji pochodzenia (wyrok z dnia 28 czerwca 2011 r., Mora Carrasco i in./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, pkt 39; postanowienia: z dnia 5 lipca 2011 r. Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, pkt 31; z dnia 12 grudnia 2013 r., Debaty/Rada, F-47/13, EU:F:2013:215, pkt 22).

34 Strony są zgodne również co do okoliczności, że system awansowania, który powinien być stosowany przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, to jego własny system awansowania, który został ustanowiony w drodze przepisów wewnętrznych, o których mowa w pkt 2–8 powyżej, i którego ważność nie jest zresztą kwestionowana przez skarżącego.

35 Należy bowiem stwierdzić, że z kompetencji organu powołującego instytucji pochodzenia do podejmowania decyzji o awansie urzędnika w trakcie roku, w którym jest on przeniesiony, oraz z podstawy tej kompetencji, jaką jest niezbędne porównanie osiągnięć urzędników będących współpracownikami w tej samej instytucji w chwili przeprowadzania tego porównania (zob. podobnie wyrok z dnia 28 czerwca 2011 r., Mora Carrasco i in./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, pkt 35; postanowienie z dnia 5 lipca 2011 r., Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, pkt 27), wynika w sposób nieodzowny, że dana instytucja pochodzenia stosuje własny system awansowania. Można zresztą stwierdzić, że stosowanie systemu awansowania instytucji pochodzenia zostało uzgodnione również przez kolegium dyrektorów administracji we wnioskach tego kolegium z dnia 30 listopada 2011 r. Jak wynika bowiem z rzeczonych wniosków – chociaż nie ma potrzeby orzekania co do ich mocy wiążącej, która jest przedmiotem sporu pomiędzy stronami – „datą wejścia w życie awansu jest data wynikająca z systemu awansowania instytucji pochodzenia", co oznacza, że owa data powinna zostać określona na podstawie tego właśnie systemu.

36 Strony nie zgadzają się natomiast co do stosowania w niniejszym przypadku systemu awansowania Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a w szczególności w zakresie środka pro rata temporis.

37 Należy zaznaczyć w tym względzie w pierwszej kolejności, że z orzecznictwa dotyczącego awansu w przypadku przeniesienia do innej instytucji wynika, że konieczne jest porównanie osiągnięć urzędników przeniesionych z osiągnięciami urzędników, którzy byli ich współpracownikami w roku poprzedzającym przeniesienie. W celu rozstrzygnięcia, czy urzędnik powinien być awansowany z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia roku N, organ powołujący może bowiem w praktyce przeprowadzić jedynie porównanie dotychczasowych osiągnięć urzędników, zwłaszcza w trakcie roku N - 1, w świetle sprawozdań z oceny wyników pracy tych urzędników w roku N - 1 i latach wcześniejszych (wyrok z dnia 28 czerwca 2011 r., Mora Carrasco i in./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, pkt 35; postanowienia: z dnia 5 lipca 2011 r., Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, pkt 27; z dnia 12 grudnia 2013 r., Debaty/Rada, F-47/13, EU:F:2013:215, pkt 23).

38 Z tego orzecznictwa wynika również, że decyzja o awansie jest podejmowana z mocą wsteczną i zaczyna obowiązywać od dnia, w którym zainteresowany urzędnik był zatrudniony w instytucji właściwej w zakresie podjęcia decyzji o jego awansie. Skoro bowiem przyznanie awansu wymaga dostępności wakującego stanowiska budżetowego odpowiadającego grupie zaszeregowania, a każda instytucja w sposób autonomiczny określa liczbę swoich stanowisk zgodnie z art. 6 regulaminu pracowniczego, a co za tym idzie, wykaz stanowisk wakujących (zob. podobnie wyrok z dnia 28 czerwca 2011 r., Mora Carrasco i in./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, pkt 37), to instytucja właściwa w zakresie awansowania zainteresowanego urzędnika może przyznać mu awans tylko w czasie, kiedy jest ona w stanie przydzielić mu znajdujące się u niej wakujące stanowisko, to znaczy w okresie, w którym urzędnik ten jest zatrudniony w tej instytucji.

39 W drugiej kolejności należy podkreślić, że w przeciwieństwie do systemów awansowania rozpatrywanych w sprawach, w których zapadły ww. orzeczenia, system awansowania Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przewiduje, że na mocy środka pro rata temporis awansowanie

możliwe jest nie tylko w dniu 1 stycznia, ale również pierwszego dnia dowolnego miesiąca spośród miesięcy następujących po roku N, i że na potrzeby awansu w roku N uwzględnia się punkty uzyskane w roku N - 1 jako uzyskane za rok N.

40 Należy jednak stwierdzić, że punkty przyznane w trakcie roku N, czy to brane pod uwagę przy porównaniu osiągnięć za rok N, jak proponuje Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, czy też wynikające z prostej fikcyjnej ekstrapolacji porównania osiągnięć dokonanego w roku N - 1, jak utrzymuje skarżący, mogą być przyznawane tylko dopóty, dopóki zainteresowany urzędnik jest zatrudniony w instytucji właściwej do dokonania oceny porównawczej jego osiągnięć, a tym samym do podjęcia decyzji o jego awansie. W zakresie bowiem, w jakim przydzielenie tych punktów wpisuje się, na wzór późniejszych czynności Wspólnego Komitetu ds. Awansu i organu powołującego, w postępowanie w sprawie awansowania w roku N (zob. podobnie wyrok z dnia 28 czerwca 2016 r., Kotula/Komisja, F-118/15, EU:F:2016:138, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo), w celu ustalenia daty awansu danego urzędnika punkty te można uzyskać wyłącznie tak długo, jak długo dana instytucja jest właściwa do porównania osiągnięć skarżącego i osiągnięć jego współpracowników w tej instytucji i może go awansować, czyli w niniejszej sprawie do chwili przeniesienia skarżącego do Parlamentu.

41 W niniejszym sporze Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej słusznie odmówił zatem przyznania skarżącemu punktów w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r. po dniu jego przeniesienia do Parlamentu w dniu 16 marca 2015 r.

42 Czyniąc to, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie naruszył podkreślonego przez skarżącego jednego z celów, jakim służyć ma środek pro rata temporis, polegającego na lepszym zapewnieniu równego traktowania urzędników poprzez obniżenie przypadkowego efektu daty osiągnięcia progu awansu. W tym przypadku równe traktowanie dotyczy bowiem urzędników osiągających próg awansu w dniu 1 stycznia roku awansu i urzędników z tej samej instytucji osiągających go później, a nie urzędników pozostających w instytucji i urzędników przeniesionych.

43 Ponadto zastosowanie w niniejszej sprawie środka pro rata temporis przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej zostało potwierdzone postanowieniem z dnia 12 grudnia 2013 r., Debaty/Rada (F-47/13, EU:F:2013:215). Prawdą jest, jak słusznie podkreśla skarżący, fakt przeniesienia go w trakcie roku objętego postępowaniem w sprawie awansu odróżnia jego sytuację od sytuacji strony skarżącej w sprawie, w której wydano postanowienie z dnia 12 grudnia 2013 r., Debaty/Rada (F-47/13, EU:F:2013:215). W sprawie tej strona skarżąca została bowiem przeniesiona do innej instytucji w 2011 r. – przed rozpoczęciem 2012 r., na podstawie którego mogła ubiegać się o awans. Jednakże w przeciwieństwie do tego, co twierdzi skarżący, twierdzenia zawarte w tym postanowieniu nie są pozbawione znaczenia dla niniejszej sprawy, skoro Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej uznał w nim w istocie, tak jak uczynił to Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zaskarżonej decyzji, że dzień przeniesienia wiązał instytucję właściwą w zakresie podjęcia decyzji o awansie, lecz w konsekwencji również określał urzędników, z którymi urzędnik zainteresowany awansem powinien zostać porównany, a także datę, kiedy awans mógłby nastąpić, czyli datę, w której urzędnik był zatrudniony w instytucji właściwej (postanowienie z dnia 12 grudnia 2013 r., Debaty/Rada, F-47/13, EU:F:2013:215, pkt 23, 24).

44 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut pierwszy należy oddalić, bez konieczności orzekania w przedmiocie podważenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej dopuszczalności argumentu podniesionego po raz pierwszy w replice, zgodnie z którym skarżącemu nie został przyznany za okres od 1 stycznia do 16 marca 2015 r. żaden punkt. Skoro bowiem, jak wynika z analizy zarzutu pierwszego, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie był zobowiązany do przyznawania punktów skarżącemu po dniu 16 marca 2015 r., punkty przyznane za okres od 1 stycznia do 16 marca 2015 r. nie umożliwiłyby mu osiągnięcia progu awansu, wobec czego argument ten należy w każdym wypadku oddalić jako bezskuteczny.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia zasad równego traktowania i jedności europejskiej służby publicznej

45 Skarżący, po pierwsze, podnosi, że odmawiając mu awansu, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w rzeczywistości zawiesił jego uczestnictwo w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r. z powodu jego przeniesienia do Parlamentu, naruszając zasadę jedności europejskiej służby publicznej oraz zasadę ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej. Po drugie, utrzymuje on, że odmowa awansu narusza również zasadę równego traktowania, ponieważ z uwagi na sam fakt przeniesienia był on traktowany w sposób odmienny od swoich współpracowników, chociaż w roku poprzedzającym przeniesienie znajdowali się oni w takiej samej sytuacji jak skarżący.

46 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej podnosi, po pierwsze, że zasada jedności europejskiej służby publicznej nie oznacza, że instytucje powinny korzystać w ten sam sposób ze swoich uprawnień dyskrecjonalnych, i nie może skutkować zobowiązaniem instytucji do podejmowania decyzji w zakresie awansu z naruszeniem art. 45 regulaminu pracowniczego. Po drugie, podkreśla on, że skoro obowiązek przeprowadzenia porównania osiągnięć przewidziany w art. 45 regulaminu pracowniczego stanowi wyraz zasady równego traktowania, oddalenie zarzutu opartego na naruszeniu art. 45 regulaminu pracowniczego powinno doprowadzić do oddalenia zarzutu nieprzestrzegania zasady równego traktowania. Trybunał dodaje, że nawet jeśli sytuacja skarżącego w 2014 r. była taka sama jak sytuacja jego współpracowników w tej samej instytucji, to z powodu jego przeniesienia do Parlamentu przedstawiała się ona zupełnie inaczej w 2015 r.

47 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada równego traktowania wymaga, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a sytuacje odmienne nie były traktowane w sposób jednakowy, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (wyrok z dnia 9 października 2008 r., Chetcuti/Komisja, C-16/07 P, EU:C:2008:549, pkt 40; wyrok z dnia 9 lutego 1994 r., Lacruz Bassols/Trybunał Sprawiedliwości, T-109/92, EU:T:1994:16, pkt 87).

48 Z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że porównanie osiągnięć przewidziane w art. 45 regulaminu pracowniczego jest wyrazem zasady równego traktowania (zob. postanowienie z dnia 8 października 2015 r., Nieminen/Rada, T-464/14 P, EU:T:2015:787, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

49 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że zasada ta nie została naruszona ze względu na istniejącą w 2015 r. różnicę pomiędzy sytuacjami skarżącego i innych urzędników Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej objętych porównaniem poprzedzającym awans. W przeciwieństwie bowiem do tych urzędników skarżący został przeniesiony do innej instytucji w trakcie roku, w którym przeprowadzano odnośne postępowanie w sprawie awansu. Tym samym okres uwzględniony przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej przy porównaniu osiągnięć skarżącego i jego współpracowników z tej samej instytucji i przy przyznawaniu punktów awansu musiał być ograniczony w 2015 r. do okresu od dnia 1 stycznia do dnia 15 marca 2015 r. Nie ma zatem znaczenia fakt, że – jak utrzymuje skarżący – był on w sytuacji identycznej ze swymi współpracownikami, będącymi również urzędnikami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w 2014 r., i to tym bardziej, że skarżący nie twierdzi wcale, że doświadczył dyskryminacji przy przyznawaniu punktów awansu za rok 2014. Można dodać – w odpowiedzi na twierdzenia o ryzyku arbitralności przy ustalaniu daty przeniesienia przez instytucje i nadużycia władzy – że istnienie takiego ryzyka nie zostało niczym poparte i że jest ono w każdym razie znacznie ograniczone zarówno przez środek pro rata temporis, jak i poprzez fakt, iż inicjatywa przeniesienia wychodzi od urzędnika i że do określenia daty przeniesienia wymagana jest wspólna zgoda obu instytucji.

50 Z takiego odmiennego traktowania ze względu na przeniesienie do innej instytucji nie wynika także naruszenie zasady jedności europejskiej służby publicznej.

51 Należy bowiem przypomnieć, w drugiej kolejności, że z utrwalonego orzecznictwa wynika bez wątpienia, iż zgodnie z zasadą jedności służby publicznej, która została potwierdzona w art. 9 ust. 3 traktatu z Amsterdamu, wszyscy urzędnicy we wszystkich instytucjach podlegają jednemu regulaminowi pracowniczemu, a zatem tym samym przepisom (zob. podobnie postanowienie z dnia 11 października 2012 r., Cervelli/Komisja, T-622/11 P, EU:T:2012:538, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo). Jednakże skarżący, podnosząc, że w niniejszej sprawie jego przeniesienie do innej instytucji doprowadziło do zawieszenia uczestnictwa w postępowaniu w sprawie awansu za 2015 r., z pominięciem owej zasady jedności, nie zarzuca Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej stosowania reguł różniących się od reguł Parlamentu ani a fortiori przyjęcia przez te instytucje różnych wewnętrznych przepisów w zakresie awansu. Przeciwnie, zarzuca mu, że ten nie zastosował w pełni swoich własnych przepisów, a w szczególności środka pro rata temporis, tak jakby skarżący pozostał urzędnikiem tej instytucji. W swoich pismach procesowych skarżący nie zarzuca zatem Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej nieprzestrzegania zasady jedności europejskiej służby publicznej, a tym samym zarzut oparty na braku poszanowania tej zasady nie może zostać uwzględniony.

52 Można dodać, że podobnie byłoby wówczas, gdyby argumentację tę interpretować jako skierowany wobec Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zarzut postawienia skarżącego w niekorzystnej sytuacji z powodu przeniesienia do Parlamentu.

53 Z orzecznictwa wynika bowiem, że instytucje mają obowiązek upewnić się, po pierwsze, że mobilność pozostaje bez uszczerbku dla przebiegu kariery urzędników, a po drugie, że przeniesieni urzędnicy nie poniosą negatywnych konsekwencji w odniesieniu do awansu (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 października 2000 r., Cubero Vermurie/Komisja, T-187/98, EU:T:2000:225, pkt 68, 69; z dnia 18 września 2013 r., Scheidemann/Komisja, F-76/12, EU:F:2013:132, pkt 29). Można również stwierdzić, że skarżący w dniu 1 lipca 2015 r. osiągnąłby próg awansu, umożliwiający mu wpisanie na listę urzędników mających możliwość awansu, gdyby pozostał urzędnikiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, i że został awansowany do grupy zaszeregowania AD 10 przez Parlament dopiero od dnia 1 stycznia 2016 r.

54 Jednakże, po pierwsze, sąd Unii Europejskiej podkreślił w wielu wyrokach znaczenie autonomii każdej instytucji jako pracodawcy, oddalając argumenty oparte na jedności europejskiej służby publicznej. Wynika z tego, że urzędnik przeniesiony do instytucji nie może dochodzić stosowania tych samych – korzystniejszych – reguł awansu co reguły stosowane przez jego instytucję pochodzenia na potrzeby twierdzenia, iż z powodu swojej mobilności poniósł on negatywne konsekwencje w zakresie awansu (zob. podobnie wyrok z dnia 5 lipca 2011 r., V/Parlament, F-46/09, EU:F:2011:101, pkt 135 i przytoczone tam orzecznictwo).

55 Po drugie, w każdym wypadku z równie utrwalonego orzecznictwa wynika, że regulamin pracowniczy nie przyznaje prawa do awansu nawet tym urzędnikom, którzy spełniają wszystkie przesłanki, aby awans uzyskać, w tym przesłankę osiągnięcia progu awansu (zob. wyrok z dnia 31 maja 2005 r., Dionyssopoulou/Rada, T-284/02, EU:T:2005:188, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. podobnie wyrok z dnia 14 lipca 2011 r., Praskevicius/Parlament, F-81/10, EU:F:2011:120, pkt 51). Przyznawanie punktów awansu nie określa bowiem w sposób ostateczny stanowiska instytucji po zakończeniu postępowania w sprawie awansu, ponieważ organ powołujący zachowuje swe uprawnienia dyskrecjonalne i nie jest związany ani punktami awansu przydzielonymi przez dyrektorów lub przez szefów służb, ani progiem odniesienia, ani decyzjami Wspólnego Komitetu ds. Awansu (zob. w odniesieniu do systemu awansu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyrok z dnia 11 grudnia 2003 r., Breton/Trybunał Sprawiedliwości, T-323/02, EU:T:2003:340, pkt 48, 50). Zatem z faktu, że skarżący osiągnąłby próg awansu w dniu 1 lipca 2015 r., gdyby pozostał urzędnikiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, nie można wywieść, iż w tym dniu miałby prawo do awansu. Nie można więc z tego wywodzić istnienia opóźnienia w awansie, a zatem postawienia skarżącego w gorszej sytuacji z powodu jego mobilności. Zarzut drugi należy zatem oddalić.

56 Z powyższego wynika, że należy oddalić żądania stwierdzenia nieważności.

W przedmiocie żądań odszkodowawczych

57 Skarżący wnosi o naprawienie szkody majątkowej, jaką miał ponieść z powodu naruszeń prawa przywołanych w ramach dwóch zarzutów podniesionych na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności. Wyjaśnia on, że wskazywana szkoda majątkowa sprowadza się zasadniczo do różnicy między z jednej strony wynagrodzeniem, jakie uzyskałby w okresie między 1 lipca a 31 grudnia 2015 r., gdyby został powołany na stanowisko w grupie AD 10 w dniu 1 lipca 2015 r., a z drugiej strony wynagrodzeniem rzeczywiście pobieranym w okresie między 1 lipca 2015 r. a 1 stycznia 2016 r., czyli dniem jego rzeczywistego powołania do grupy zaszeregowania AD 10. Uważa on ponadto, że nie ulega wątpliwości, iż szkodę spowodowało właśnie wyżej przywołane niezgodne z prawem zachowanie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Skarżący dodaje w replice, że w celu ustalenia daty jego przejścia na poziom 2 zaszeregowania AD 10 należy wziąć pod uwagę retroaktywny skutek awansu w dniu 1 lipca 2015 r.

58 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uważa, że żądanie odszkodowawcze skarżącego należy oddalić. Po pierwsze, skarżący nie wyjaśnia zakresu swojego żądania, lecz ogranicza się do opisu podnoszonych konsekwencji ewentualnego wyroku stwierdzającego nieważność. Po drugie, żądania naprawienia szkody powinny zostać oddalone, gdy są ściśle powiązane, jak w niniejszej sprawie, z żądaniami stwierdzenia nieważności, które zostały oddalone jako bezzasadne. Po trzecie, podnoszona szkoda nie jest pewna, skoro przyznanie wynagrodzenia, o którym mowa w żądaniach odszkodowawczych skarżącego, stanowi w rzeczywistości konsekwencje, jakie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej powinien wyciągnąć z ewentualnego wyroku stwierdzającego nieważność.

59 Należy przypomnieć, że w ramach złożonego przez urzędnika lub pracownika wniosku o odszkodowanie powstanie odpowiedzialności pozaumownej za bezprawne zachowanie instytucji wymaga spełnienia szeregu przesłanek, mianowicie bezprawności zarzucanego instytucji zachowania, rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego między podnoszonym zachowaniem i szkodą. Jeżeli jedna z tych przesłanek nie jest spełniona, skarga musi zostać w całości oddalona, bez konieczności badania pozostałych przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej (wyroki: z dnia 1 czerwca 1994 r., Komisja/Brazzelli Lualdi i in., C-136/92 P, EU:C:1994:211, pkt 42; z dnia 17 maja 2017 r., PG/Frontex, T-583/16, niepublikowany, EU:T:2017:344, pkt 97).

60 Tymczasem należy zauważyć, zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, że żądania odszkodowawcze opierają się wyłącznie na naruszeniach prawa mających wynikać z zasadności obu zarzutów powołanych na poparcie żądania stwierdzenia nieważności. Ponieważ zarzuty te zostały oddalone, przesłanka dotycząca bezprawności zarzucanego Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zachowania nie została spełniona, wobec czego żądania odszkodowawcze należy oddalić. Powinny one być w każdym wypadku oddalone jako przedwczesne, nawet gdyby przesłanka dotycząca bezprawności była w niniejszym przypadku spełniona, ponieważ stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w świetle tej bezprawności nie oznaczałoby, że skarżący byłby uprawniony do awansu (zob. podobnie postanowienie z dnia 3 maja 2017 r., De Nicola/EBC, T-71/16 P, niepublikowane, EU:T:2017:307, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także pkt 55 powyżej).

61 Z powyższego wynika, że niniejszą skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

62 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrał sprawę, należy zgodnie z żądaniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej obciążyć go kosztami postępowania.

Z powyższych względów

Sąd (dziewiąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) RL zostaje obciążony kosztami postępowania.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 grudnia 2017 r.

Podpisy